

lemsland målsætninger, som indebærer en væsentlig kapacitetsreduktion.

Vi har endnu ikke gjort resultatet endeligt op. Men desværre tyder foreløbige oplysninger på, at flere vigtige fiskerinationer ikke lever op til målsætningen. Det er derfor helt afgørende, at man i de nye programmer fastholder, at de allerede fastlagte mål skal realiseres. Derudover er det regeringens opfattelse, at der er behov for en yderligere reduktion. I den forbindelse vil Danmark også være nødt til at påtage sig reduktion på linje med det, der bliver enighed om i alle medlemslandene.

Regeringen tilstræber, at den danske flådekapacitet kan tilpasses de ressourcer, der er til rådighed. Tilpasningen skal holdes inden for den fælles EU-kapacitetsramme. Derudover skal der årligt ske en vis reduktion i forhold til det nuværende niveau. Det er vigtigt, at alle de lande, der udnytter de fælles fiskeressourcer, tilpasser deres samlede fiskeriindsats. Det kan ske ved en kapacitetsbegrænsning eller ved en kontrolleret begrænsning af havdagene. Navnlig på kort sigt er en begrænsning i fiskeriindsatsen et muligt alternativ til kapacitetstilpasningen.

Mængden af discard eller udsmid i konsumfiskeriet har som nævnt antaget et helt uacceptabelt omfang. Det gælder såvel discard i det blandede fiskeri efter torsk, kuller og sej og i det blandede fiskeri efter tunge og rødspætter og i det pelagiske fiskeri efter sild og makrel.

Der findes ikke nøjagtige tal for discard, idet der ikke eksisterer en forpligtelse til at registrere discardedede mængder. Forsigtige skøn viser imidlertid, at der formodentlig discardes op mod 500.000 ton fisk i Nordsøen på årsbasis. Et sådant ressourcespild er efter min mening helt og aldeles forkasteligt.

En del af discarden skyldes lovbestemte krav om genudsætning af fisk under mindstemål, genudsætning af beskyttede arter over den tilladte bifangstprocent og genudsætning af arter, når kvoten er opbrugt. Formålet med disse regler er selvfølgelig at undgå fangst af ung fisk og at beskytte arterne.

På grund af overkapaciteten er presset på kvoterne steget, og der har udviklet sig en økonomisk bestemt discard af et uacceptabelt omfang, hvor mindre værdifulde størrelser eller kvaliteter discardes for at opnå det størst mulige udbytte af den tildelte kvote. Denne udvikling er ikke kun fiskernes ansvar, men også – synes jeg det er vigtigt at understrege – helt klart

industriens ansvar, når den kun efterspørger fisk af en bestemt størrelse af hensyn til markedet.

Regeringen ser med stor alvor på denne udvikling og arbejder på gennem tekniske regler at øge redskabernes selektivitet for at mindske fangsterne af ung fisk og uønskede arter. Det kan bl.a. ske ved øgede maskestørrelser og ved at forsyne redskaberne med sorteringsriste og sorteringspaneler med kvadratiske masker. Endvidere arbejdes der på at udpege beskyttede områder, der lukkes, når forekomster af ung fisk er for høj.

Der drøftes netop i EU et forslag til revision af de tekniske regler, hvor vi fra dansk side arbejder på at forbedre redskabernes selektivitet. Endvidere arbejder regeringen både nationalt og i EU på at skabe en mere fleksibel kvoteforvaltning, der ikke opfordrer til økonomisk betinget discard, og i EU lykkedes det i 1996 at få vedtaget en forordning om fleksibel kvoteadministration, der muliggør overførsel af mindre kvotemængder fra ét år til et andet. Ordningen er trådt i kraft den 1. januar 1997 og gælder i første omgang bestande, der alene forvaltes af EU.

Fra dansk side lægger vi vægt på, at denne ordning hurtigt udstrækkes til også at omfatte bestande fælles med tredjelande, og jeg forventer, at denne ordning på længere sigt kan udbygges og afhjælpe problemer med discard i de blandede fiskerier, når kvoten for en art er opfisket. Men et egentligt forbud mod discard, som man har det i Norge, er ikke umiddelbart praktisk gennemførligt i EU-farvande, hvor der er flere blandede fiskerier, og hvor regelsættet og kontrollen primært er rettet mod landingen af fangster.

Nationalt arbejder regeringen på at gennemføre en regulering af fiskeriet, der mindsker discarden mest muligt, og indsatsregulerings-systemer, f.eks. havdage, hvor fiskerne har lov til at ilandbringe de mængder af fisk, de fanger på de havdage, hvor fartøjerne må være aktive, er et af de tiltag, der kan anvendes til at nedbringe discardmængden i nogle fiskerier.

Jeg har derfor i de seneste år igangsat forsøg med regulering med havdage frem for med de traditionelle reguleringsformer, hvor fartøjet må ilandbringe en bestemt mængde af en art i en bestemt periode. Jeg vil især pege på forsøget med tunge og torsk i Kattegat, hvori såvel organisationer som forskere ved Danmarks Fiske-riundersøgelser har deltaget.